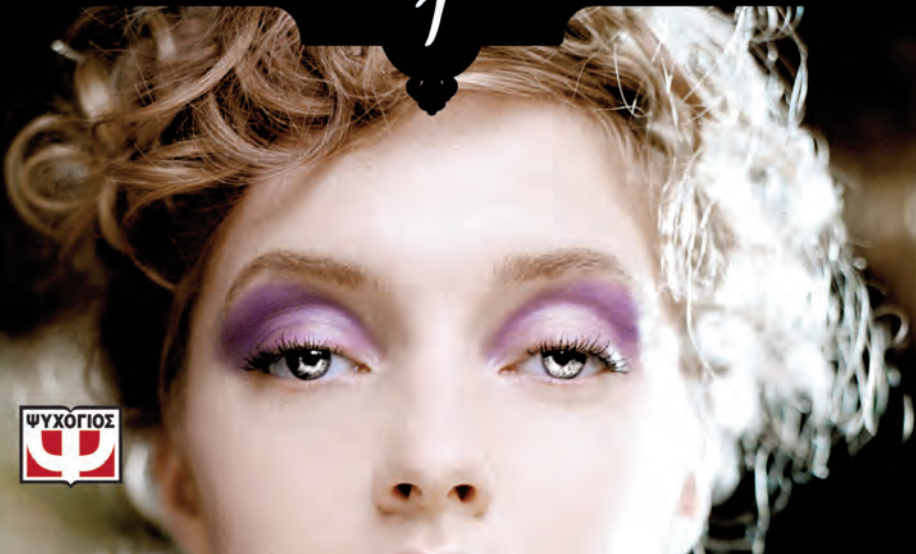

Μελίσα ντε λα Κρουζ

Γ⁰¹αλαζοαίματοι

βιβλίο

1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: BLUE BLOODS
Από τις Εκδόσεις HYPERION, Ν. Υόρκη 2006
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι – βιβλίο 1**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Melissa de la Cruz, 2006
Originally published in the United States and Canada
by Disney • Hyperion Books, an imprint of Disney Book Group,
LLC as BLUE BLOODS. This reprinted edition published
by arrangement with Disney • Hyperion Books.
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: OREDIA & GETTY IMAGES
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-011-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Μελίσα ντε λα Κρουζ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΔΙΑΒΕΤΟΥΝ
0,10 €
ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥΣ
ΣΕ ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΙΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ 2011

Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο στον μπαμπά μου,
Μπερτ ντε λα Κρουζ, πραγματικό γαλαζοαίματο με κάθε
έννοια της λέξης, που στις φλέβες του έτρεχε ηρωικό αίμα.

Το βιβλίο δε θα υπήρχε χωρίς την αγάπη, την υποστήριξη,
τη διορατικότητα και την ευφυΐα του συζύγου μου,
Μάικ Τζόνστον, στον οποίο οφείλω τα πάντα.

Η οικογένεια δεν ήταν απλώς το άθροισμα των σχέσεων που είχαν δημιουργηθεί από ένα μεγάλο, εκτεταμένο σύνολο συγγενών... μια οικογένεια... ήταν ένα όνομα, μια υλική και συμβολική κληρονομιά και μια μορφή θεματοφύλακα της Αμερικής... «που περιγράφει μια ολόκληρη γενεαλογική γραμμή, στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον».

– Eric Homburger, *Mrs. Astor's New York*

Δεν μπορείς να το θάψεις στο χώμα
Δεν μπορείς να το εμποδίσεις να κραυγάσει
Πώς φτάσαμε ως εδώ;
Θα ρουφήξεις τη ζωή από μέσα μου...

– Muse, «Time Is Running Out»

Εκατόν δύο άνθρωποι έφτασαν με το *Μείφλαουερ* το Νοέμβριο του 1620, όμως λιγότεροι απ' τους μισούς έζησαν για να δουν την ίδρυση της Αποικίας του Πλίμουθ την επόμενη χρονιά. Παρόλο που κανείς δεν είχε πεθάνει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του *Μείφλαουερ*, όταν έφτασαν η ζωή ήταν υπερβολικά δύσκολη, ειδικά για τους μικρότερους. Σχεδόν όλοι όσοι χάθηκαν ήταν λιγότερο από δεκαέξι χρονών.

Το συγκλονιστικό ποσοστό της θνησιμότητας οφειλόταν κατά ένα μέρος στον σκληρό χειμώνα, καθώς και στο γεγονός πως, ενώ οι άντρες ζούσαν στον καθαρό αέρα χιτίζοντας σπίτια και πίνοντας φρέσκο νερό, οι γυναίκες και τα παιδιά ήταν περιορισμένα στην υγρή, γεμάτη ανθρώπους κοιλιά του πλοίου, όπου οι ασθένειες εξαπλώνονταν πολύ πιο γρήγορα. Μετά από το ταξίδι, που κράτησε δύο μήνες, παρέμειναν στο πλοίο για τέσσερις ακόμη μήνες, ενόσω οι άντρες έχτιζαν αποθήκες και σπίτια στη στεριά. Οι νεαροί Πουριτανοί είχαν αναλάβει τη φροντίδα των αρρώστων, αυξάνοντας την έκθεσή τους σε μια τεράστια ποικιλία ασθενειών, ανάμεσά τους τη θανατηφόρα αρρώστια του αίματος που στα ιστορικά έγγραφα αναφέρεται ως «φθίση».

Ο Μάιλς Στάντις υπήρξε απ' το 1622 ο εκλεγμένος κυβερνήτης της αποικίας για μια περίοδο τριάντα ενός συναπτών ετών. Με τη σύζυγό του Ρόουζ είχαν αποκτήσει δεκατέσσερα παιδιά, επτά αξιοθαύμαστες γέννες διδύμων. Με μια εκπληκτική εξέλιξη των γεγονότων, μέσα σε λίγα χρόνια η αποικία είχε διπλασιαστεί σε μέγεθος, με πολύδυμες γεννήσεις να αναφέρονται σε όλες τις οικογένειες που είχαν επιζήσει.

Απ' το έργο *Θάνατος και Ζωή στις Αποικίες του Πλίμουθ, 1620-1641*, του καθηγητή Λόρενς Γουίνσλοου Βαν Άλεν

Ημερολόγιο της Κάθριν Κάρβερ
21η Νοεμβρίου 1620
Το *Μείφλαουερ*

Ήταν ένας δύσκολος χειμώνας. Η θάλασσα δε συμφωνούσε με τον Τζον και κρυώναμε συνεχώς. Ίσως να βρούμε την ειρήνη σ' αυτή τη νέα γη, αν και πολλοί πιστεύουν πως δεν έχουμε αφήσει πίσω μας τον κίνδυνο. Έξω απ' το παράθυρό μου, η ακτή μου θυμίζει το Σαουθάμπτον και νιώθω ευγνωμοσύνη γι' αυτό. Πάντα θα μου λείπει η πατρίδα, το είδος μας όμως δεν είναι πια ασφαλές εκεί. Προσωπικά δεν πιστεύω τις φήμες, πρέπει όμως να ακολουθήσουμε τις διαταγές. Έτσι κάναμε πάντα. Ο Τζον κι εγώ ταξιδεύουμε τώρα σαν σύζυγοι. Σχεδιάζουμε να παντρευτούμε σύντομα. Είμαστε πάρα πολύ λίγοι και χρειάζονται περισσότεροι αν θέλουμε να επιβιώσουμε. Ίσως τα πράγματα να αλλάξουν. Ίσως να έχουμε καλή τύχη και να βελτιωθεί η κατάσταση μας. Το πλοίο έχει αγκυροβολήσει. Έχουμε πιάσει στεριά. Ένας νέος κόσμος περιμένει!

K. K.

ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Το παρόν

Το Δε Μπανκ ήταν ένα σαραβαλιασμένο πέτρινο κτίριο στην άκρη της οδού Χιούστον, στο τελευταίο ορόσημο ανάμεσα στο ζωντανό Ιστ Βίλατζ και τις άγριες γειτονιές του Λόουερ Ιστ Σάιτ. Το κτίριο, που κάποτε στέγαζε τα κεντρικά του αξιосέβαστου οίκου επενδύσεων και μεσιτικών εργασιών Βαν Άλεν, ήταν μια επιβλητική, ογκώδης παρουσία, ένα υπόδειγμα τεχνοτροπίας beaux-arts, με κλασική πρόσοψη με έξι κολόνες και μια τρομακτική σειρά από «δόντια» – μυτερές σαν ξυράφι προεξοχές στην επιφάνεια του αετώματος. Για πολλά χρόνια στεκόταν στη γωνία της Χιούστον με την Έσεξ, ερειπωμένο, άδειο και εγκαταλειμμένο μέχρι που κάποιο χειμωνιάτικο βράδυ το ανακάλυψε ένας διοργανωτής εκδηλώσεων, ένας τύπος με κάλυμμα στο ένα του μάτι, την ώρα που καταβρόχθιζε ένα χοτ ντογκ απ' το Κατζ Ντελί. Αναζητούσε ένα χώρο για να παρουσιάσει τη νέα μουσική που έπαιζε ο DJ του – έναν σκοτεινό, μεταφυσικό ήχο που τον ονόμαζαν «Τρανς».

Ο παλμός της μουσικής ξεχυνόταν στο πεζοδρόμιο, όπου η Σκάιλερ Βαν Άλεν, ένα μικροκαμωμένο, μελαχρινό δεκαπεντάχρονο κορίτσι, με τα φωτεινά γαλάζια μάτια του τονισμένα με σκούρο μολύβι, στεκόταν νευρικό προς το τέλος της ουράς μπροστά απ' το κλαμπ. Σκάλισε το ξεφτισμένο μαύρο

βερνίκι των νυχιών της. «Στ' αλήθεια, πιστεύεις πως θα μπορέσουμε να μπούμε;» ρώτησε.

«Χαλαρά», απάντησε ο καλύτερος φίλος της, ο Όλιβερ Χάζαρντ-Πέρι, ανασηκώνοντας το φρύνδι του. «Ο Ντίλαν υποσχέθηκε πως θα ήταν παιχνιδάκι. Εξάλλου, μπορούμε πάντα να τους δείξουμε εκείνη την πλάκα εκεί πέρα. Αυτό το μέρος το έχει χτίσει η οικογένειά σου, το ξέχασες;» Της χαμογέλασε.

«Έχεις να μου πεις κάτι πραγματικά καινούργιο;» Η Σκάιλερ μειδίασε, στρέφοντας τα μάτια της προς τα πάνω. Το νησί του Μανχάταν ήταν συνδεδεμένο άρρηκτα με την ιστορία της οικογένειάς της και, απ' όσο μπορούσε να θυμηθεί, σχετιζόταν με το Μουσείο Φρικ, τον αυτοκινητόδρομο Βαν Ουάικ, το Πλανητάριο Χέιντεν και ένα-δυο ιδρύματα (ή βασικές λεωφόρους). Όχι πως αυτό έκανε κάποια διαφορά για τη ζωή της. Τα χρήματά της ίσα που έφταναν για να καλύψει τα είκοσι πέντε δολάρια για την είσοδο στο κλαμπ.

Ο Όλιβερ τύλιξε τρυφερά το χέρι του γύρω απ' τους ώμους της. «Σταμάτα να ανησυχείς! Ανησυχείς πάρα πολύ. Θα διασκεδάσουμε, σου το υπόσχομαι».

«Μακάρι να μας περίμενε ο Ντίλαν», είπε αγχωμένη η Σκάιλερ, ανατριχιάζοντας μέσα απ' τη μακριά μαύρη ζακέτα της, τρύπια και στους δύο αγκώνες. Την είχε βρει σ' ένα φτηνομάγαζο του Μανχάταν Βάλεϊ την περασμένη εβδομάδα. Μύριζε σαπίλα και μπαγιάτικο άρωμα ροδόνηρου, και το σκελετωμένο της σώμα χανόταν στις φαρδιές της πτυχώσεις. Η Σκάιλερ φαινόταν πάντα σαν να πνίγεται μέσα στο ύφασμα. Η μαύρη ζακέτα έφτανε σχεδόν μέχρι τις γάμπες της και από κάτω φορούσε ένα απλό μαύρο μπλουζάκι πάνω από τη φθαρμένη γκριζα ισοθερμική φανέλα και κάτω απ' αυτά, μια μακριά φαρδιά φούστα που σκούπιζε το πάτωμα. Όπως και

στα χαμίνια του δέκατου ένατου αιώνα, το στρίφωμα της φούστας της ήταν μαύρο απ' τη βρομιά που μάζευε απ' τα πεζοδρόμια. Φορούσε τα αγαπημένα της ασπρόμαυρα αθλητικά Jack Purcell, αυτά με τη μονωτική ταινία που έκλεινε την τρύπα πάνω απ' το δεξί μεγάλο της δάχτυλο. Είχε τραβήξει πίσω τα μαύρα σπαστά μαλλιά της μ' ένα κροσσωτό μαντίλι που είχε βρει στην ντουλάπα της γιαγιάς της.

Η Σκάιλερ ήταν εκπληκτικά όμορφη, μ' ένα γλυκό, σε σχήμα καρδιάς πρόσωπο· μια τέλεια ανασηκωμένη μύτη και απαλή, λευκή σαν γάλα επιδερμίδα – η ομορφιά της, όμως, είχε κάτι το σχεδόν άυλο. Έμοιαζε με κούκλα της Δρέσδης ντυμένη με ρούχα μάγισσας. Τα παιδιά στο σχολείο Ντατσέσν έλεγαν πως ντυνόταν σαν άστεγη. Δε βοηθούσε καθόλου το γεγονός πως ήταν οδυνηρά ντροπαλή και κλεισμένη στον εαυτό της, επειδή τότε τα παιδιά τη θεωρούσαν ψηλομύτα, κάτι που δεν ίσχυε. Ήταν απλώς αθόρυβη.

Ο Όλιβερ ήταν ψηλός και λεπτός, με λευκό, σαν ξωτικού πρόσωπο, που το πλαισίωναν φουντωτές τούφες από λαμπερά καστανά μαλλιά. Είχε έντονα ζυγωματικά και συμπονετικά ανοιχτοκάστανα μάτια. Φορούσε ένα αυστηρό στρατιωτικό παλτό πάνω από το φανελένιο πουκάμισο και το τρύπιο τζιν του. Φυσικά, το φανελένιο πουκάμισο ήταν John Varvatos και το τζιν Citizens of Humanity. Του Όλιβερ του άρεσε να παίζει το ρόλο του άγριου νιάτου, αλλά του άρεσε ακόμη περισσότερο να ψωνίζει απ' τα SoHo.

Οι δυο τους ήταν κολλητοί απ' τη δευτέρα δημοτικού, όταν η νταντά της Σκάιλερ ξέχασε μια μέρα να της βάλει κολατσιό και ο Όλιβερ της είχε δώσει το μισό του σάντουιτς με μαρούλι και μαγιονέζα. Ολοκλήρωναν ο ένας τις προτάσεις του άλλου και τους άρεσε να διαβάζουν φωναχτά τυχαίες σελίδες

απ' το *Infinite Jest* όταν βαριόνταν. Και οι δύο ήταν παιδιά που είχαν πίσω τους την παράδοση του Ντατσέσν, με προγόνους που έφταναν στο *Μέιφλαουερ*. Μόνο στο οικογενειακό τους δέντρο, η Σκάιλερ μετρούσε έξι προέδρους των ΗΠΑ. Παρά όμως την εντυπωσιακή καταγωγή τους, δεν κολλούσαν στο Ντατσέσν. Ο Όλιβερ προτιμούσε τα μουσεία απ' το λακρός και η Σκάιλερ δεν έκοβε ποτέ τα μαλλιά της και παράγγελλε τα ρούχα της από καταλόγους.

Ο Ντίλαν Γουόρντ ήταν καινούργιος φίλος – ένα αγόρι με θλιμμένο πρόσωπο, μακριές βλεφαρίδες, φλογερά μάτια και κακή φήμη. Έλεγαν πως είχε λερωμένο ποινικό μητρώο και τον είχαν αποβάλει απ' τη στρατιωτική σχολή. Σύμφωνα με τις φήμες, ο παππούς του είχε δωροδοκήσει το Ντατσέσν ιδρύοντας ένα καινούργιο γυμναστήριο προκειμένου να τον δεχτούν. Η Σκάιλερ και ο Όλιβερ του είχαν κινήσει αμέσως το ενδιαφέρον, αναγνωρίζοντας πάνω τους την ίδια αδυναμία προσαρμογής στο περιβάλλον.

Η Σκάιλερ ρούφηξε τα μάγουλά της κι ένωσε έναν κόμπο να σχηματίζεται στο στομάχι της. Ήταν τόσο βολικό να γυροφέρνουν στο δωμάτιο του Όλιβερ όπως συνήθως, να ακούν μουσική και να χαζεύουν τις προσφορές στο TiVo. Ο Όλιβερ φόρτωνε άλλο ένα παιχνίδι Vice City στην οθόνη του, ενώ η ίδια ξεφύλλιζε τις γυαλιστερές σελίδες των περιοδικών και φαντασιωνόταν πως κι αυτή ήταν αραγμένη σε μια φουσκωτή βάρκα στη Σαρδηνία, πως χόρευε φλαμένκο στη Μαδρίτη ή περιπλανιόταν σκεφτική στους δρόμους της Βομβάης.

«Δεν είμαι τόσο σίγουρη γι' αυτό», είπε. Επιθυμούσε να βρισκόταν πίσω στο άνετο δωμάτιό του, αντί να τουρτουρίζουν έξω στο πεζοδρόμιο, περιμένοντας να διαπιστώσουν αν θα τους θεωρούσαν άξιους να περάσουν την πόρτα του κλαμπ.

«Μην είσαι τόσο αρνητική», τη μάλωσε ο Όλιβερ. Ήταν δική του ιδέα να εγκαταλείψουν την άνεση του δωματίου του για να γνωρίσουν τη νυχτερινή ζωή και δεν ήθελε να το μετανιώσει. «Αν πιστέψεις πως θα μπορούμε, θα μπορούμε. Όλα είναι θέμα αυτοπεποίθησης, πίστεψέ με». Εκείνη ακριβώς τη στιγμή χτύπησε το Μπλάκμπερι κινητό του. Το έβγαλε απ' την τσέπη του και κοίταξε την οθόνη. «Είναι ο Ντίλαν. Είναι μέσα, θα μας συναντήσει δίπλα στις τζαμαρίες του δευτέρου ορόφου. Σύμφωνα;»

«Φαίνομαι στ' αλήθεια εντάξει;» τον ρώτησε, αμφιβάλλοντας ξαφνικά για τα ρούχα της.

«Είσαι μια χαρά», της απάντησε αυτόματα. «Δείχνεις υπέροχη», την καθησύχασε, καθώς ο αντίχειράς του πετούσε πάνω στην οθόνη σχηματίζοντας την απάντηση στην πλαστική συσκευή.

«Μα, δε με κοίταζες καν».

«Σε βλέπω κάθε μέρα». Ο Όλιβερ γέλασε συναντώντας τη ματιά της, μετά, παραδόξως, κοκκίνισε και τράβηξε το βλέμμα του. Το Μπλάκμπερι χτύπησε ξανά κι αυτή τη φορά ζήτησε συγγνώμη και απομακρύνθηκε λίγο για να απαντήσει.

Η Σκάλερ είδε ένα ταξί να σταματά στο πεζοδρόμιο στην απέναντι πλευρά του δρόμου κι έναν ψηλό ξανθό τύπο να βγαίνει. Την ίδια στιγμή ένα δεύτερο ταξί διέσχισε το δρόμο απ' την αντίθετη πλευρά. Στραβοτιμόνιαζε επικίνδυνα και στην αρχή φαινόταν πως δε θα τον πετύχαινε, την τελευταία όμως στιγμή το αγόρι πετάχτηκε στο δρόμο του και εξαφανίστηκε κάτω απ' τις ρόδες του. Ο οδηγός του ταξί δε σταμάτησε καν, συνέχισε την πορεία του σαν να μην είχε συμβεί τίποτε.

«Ω, Θεέ μου!» ούρλιαξε η Σκάλερ.

Ο τύπος είχε χτυπήσει – ήταν σίγουρη γι' αυτό – τον είχε πατήσει το ταξί – ήταν σίγουρα νεκρός.

«Το είδατε αυτό;» ρώτησε, ψάχνοντας αλαφιασμένη με το βλέμμα της τον Όλιβερ που έμοιαζε να έχει εξαφανιστεί. Η Σκάιλερ διέσχισε τρέχοντας το δρόμο, βέβαιη πως θα αντικρίσει ένα νεκρό σώμα, το αγόρι όμως στεκόταν ακριβώς μπροστά της, μετρώντας τα ρέστα στο πορτοφόλι του. Έκλεισε την πόρτα και άφησε το ταξί του να φύγει. Ήταν σώος και αβλαβής.

«Θα έπρεπε να είσαι νεκρός», ψιθύρισε η κοπέλα.

«Παρακαλώ;» έκανε, μ' ένα ερωτηματικό χαμόγελο στο πρόσωπό του.

Η Σκάιλερ πισωπάτησε – τον αναγνώριζε απ' το σχολείο. Ήταν ο Τζακ Φορς. Ο γνωστός Τζακ Φορς. Ένας από εκείνους τους τύπους – αρχηγός της ομάδας του λακρός, πρώτος στους σχολικούς αγώνες, με την εργασία του για τα εμπορικά κέντρα δημοσιευμένη στο *Wired*, τόσο όμορφος που δεν μπορούσε καν να τον κοιτάξει στα μάτια.

Ίσως φανταζόταν πράγματα. Ίσως της είχε απλώς φανεί πως τον είχε δει να βουτά μπροστά απ' το ταξί. Αυτό θα πρέπει να ήταν. Ήταν απλώς κουρασμένη.

«Δεν το ήξερα πως είσαι φευγάτος», σχολίασε αμήχανη, εννοώντας οπαδός του Τρανς.

«Στην πραγματικότητα δεν είμαι. Πήγαινα εκεί πέρα», της εξήγησε, δείχνοντας το κλαμπ που βρισκόταν ακριβώς δίπλα στο Δε Μπανκ, όπου ένας εντελώς μεθυσμένος ροκ σταρ συνόδευε πίσω απ' το βελούδινο σκοινί μερικές φανατικές θαυμάστριές του που χασκογελούσαν.

Η Σκάιλερ κοκκίνισε. «Α, θα έπρεπε να το έχω φανταστεί». Το χαμόγελό του ήταν ευγενικό. «Γιατί;»

«Γιατί, τι;»

«Γιατί απολογείσαι; Πώς θα μπορούσες να το ξέρεις; Διαβάζεις το μυαλό των άλλων;» τη ρώτησε.

«Μπορεί και να το κάνω. Και μπορεί σήμερα να έχω ρεπό». Του χαμογέλασε. Φλέρταρε μαζί της και του το ανταπέδιδε. Εντάξει, ήταν λοιπόν απλώς η φαντασία της. Δεν υπήρχε περίπτωση να έχει πεταχτεί μπροστά από το ταξί.

Την εξέπληξε που ήταν τόσο φιλικός. Τα περισσότερα αγόρια του Ντατσέσν ήταν εντελώς ψυροφантаσμένα, η Σκάλιερ δεν ασχολιόταν μαζί τους. Ήταν όλοι τους ίδιοι – με τα παντελόνια Duck Head και την επιφυλακτική απάθειά τους, τα κρύα αστεία τους και τα μπουφάν του λακρός. Ο Τζακ Φορς είχε περάσει μόνο φευγαλέα από το μυαλό της – ήταν τριτοετής, απ' τον πλανήτη των Δημοφιλών· μπορεί να πήγαιναν στο ίδιο σχολείο, αλλά σπάνια ανέπνεαν τον ίδιο αέρα. Και εξάλλου, η δίδυμη αδελφή του ήταν η αδάμαστη Μίμι Φορς, που στόχος της ζωής της ήταν να κάνει άθλια τη ζωή όλων των υπολοίπων. «Σε κηδεία πηγαίνεις;» «Ποιος πέθανε κι έμεινες άστεγη;» ήταν μερικές απ' τις συνηθισμένες προσβολές που της απηύθυνε. Πού ήταν η Μίμι, τέλος πάντων; Οι δίδυμοι Φορς δεν ήταν ενωμένοι σαν σιαμαία στο γοφό;

«Άκου, θέλεις να έρθεις;» τη ρώτησε ο Τζακ, χαμογελώντας και αποκαλύπτοντας τα ομοιόμορφα, ίσια δόντια του. «Είμαι μέλος».

Πριν προλάβει να απαντήσει, ξεφύτρωσε δίπλα της ο Όλιβερ. Από πού ήρθε; αναρωτήθηκε η Σκάλιερ. Και πώς το κάνει αυτό όλη την ώρα; Ο Όλιβερ επιδείκνυε τη μοναδική του ικανότητα να εμφανίζεται ξαφνικά ακριβώς τη στιγμή που δεν τον ήθελες δίπλα σου. «Εδώ είσαι, αγαπητή μου», είπε με μια υποψία επίπληξης.

Η Σκάιλερ έπαιξε τα βλέφαρά της. «Γεια, Όλι. Ξέρεις τον Τζακ;»

«Ποιος δεν τον ξέρει;» απάντησε ο Όλιβερ, αγνοώντας τον επιτιμητικά. «Μωρό, έρχεσαι;» ρώτησε με τόνο αποκλειστικότητας. «Αποφάσισαν επιτέλους ν' αφήσουν τον κόσμο να μπει». Προχώρησε προς το Δε Μπανκ, όπου ένα σταθερό ρεύμα μαυροντυμένων εφήβων έμπαινε σε μπουλούκι μέσα από τις ραβδωτές κολόνες.

«Πρέπει να πηγαίνω», απολογήθηκε.

«Τόσο σύντομα;» ρώτησε ο Τζακ και τα μάτια του χόρευαν ξανά.

«Όχι αρκετά σύντομα», πρόσθεσε ο Όλιβερ, χαμογελώντας απειλητικά.

Ο Τζακ ανασήκωσε τους ώμους του. «Τα λέμε, Σκάιλερ», είπε. Σήκωσε το γιακά του τουίντ παλτού του και βάδισε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Τι άνθρωποι», διαμαρτυρήθηκε ο Όλιβερ, καθώς έμπαιναν ξανά στη σειρά τους. Σταύρωσε τα χέρια του και πήρε ενοχλημένο ύφος.

Η Σκάιλερ ήταν σιωπηλή, η καρδιά της πετάριζε στο στήθος της.

Ο Τζακ Φορς γνώριζε το όνομά της.

Προχώρησαν μερικά εκατοστά, ακόμη πιο κοντά στην ντραγκ κούνι, που κρατούσε ένα σημειωματάριο που γυάλιζε εντυπωσιακά, πίσω απ' το βελούδινο σκοινί. Ο κλώνος της Ελβίρα ζύγιζε κάθε ομάδα με μια κεραυνοβόλα ματιά, αλλά κανείς δεν έφευγε.

«Τώρα, συγκεντρώσου. Αν υπάρξει κάποιο πρόβλημα, πρέ-

πει να είσαι άνετη και να σκέφτεσαι θετικά. Δες μας με τα μάτια της φαντασίας σου να μπαίνουμε μέσα, εντάξει;» ψιθύρισε βιαστικά ο Όλιβερ.

Η Σκάιλερ έγνεψε. Κινήθηκαν προς τα μπρος, αλλά η πορεία τους διακόπηκε από έναν μπράβο που ύψωσε το φουσκωτό χέρι του. «Ταυτότητες!» γάβγισε.

Με δάχτυλα που έτρεμαν, η Σκάιλερ ύψωσε μian άδεια οδήγησης με το όνομα κάποιου άλλου –αλλά με τη δική της φωτογραφία– στο βλογιοκομμένο του πρόσωπο. Ο Όλιβερ τη μιμήθηκε. Δάγκωσε τα χείλη της. Ήταν τόσο εύκολο να την πιάσουν και να τη ρίξουν στη φυλακή γι' αυτό. Θυμήθηκε όμως τα λόγια του Όλιβερ. *Να είσαι άνετη. Σίγουρη. Σκέψου θετικά.*

Ο μπράβος πέρασε τις ταυτότητές τους κάτω από ένα μηχάνημα υπέρυθρων ακτίνων, το οποίο έμεινε σιωπηλό. Κοντοστάθηκε, συνοφρυώθηκε και κράτησε ψηλά τις ταυτότητες για να τις ελέγξει, ρίχνοντας καχύποπτα βλέμματα και στους δυο τους.

Η Σκάιλερ προσπάθησε να προβάλει μια ηρεμία που δεν ένιωθε, η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα κάτω απ' τα λεπτά στρώματα των ρούχων της. *Φυσικά δείχνω είκοσι ενός. Το έχω ξανακάνει. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα μ' εκείνη την ταυτότητα,* σκέφτηκε.

Ο μπράβος τις πέρασε ξανά απ' το μηχάνημα. Ο μεγάλος αντρας κούνησε το κεφάλι του. «Κάτι δεν πάει καλά», μουρμούρισε.

Κατάχλομος ο Όλιβερ κοίταξε τη Σκάιλερ. Εκείνη νόμιζε πως θα λιποθυμήσει. Δεν είχε ξαναβιώσει τόση νευρική κατάσταση όλη της τη ζωή. Τα λεπτά περνούσαν. Οι άνθρωποι πίσω τους άφηναν ήχους ανυπομονησίας.

Κανένα πρόβλημα μ' αυτή την ταυτότητα. Ήρεμα και σίγουρα. Οραματίστηκε τον μπράβο να τους γνέφει να περάσουν, τους δυο τους να μπαίνουν στο κλαμπ. ΑΣΕ ΜΑΣ ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ. ΑΣΕ ΜΑΣ ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ. ΑΣΕ ΜΑΣ ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ!

Ο μπράβος σήκωσε το βλέμμα του ξαφνιασμένος, σχεδόν σαν να την είχε ακούσει. Ένωσε λες και είχε σταματήσει ο χρόνος. Μετά, εντελώς φυσικά, τους επέστρεψε τις ταυτότητες και τους έγνεψε να προχωρήσουν, όπως ακριβώς είχε δει με τη φαντασία της η Σκάλιερ.

Η Σκάλιερ άφησε την ανάσα που κρατούσε. Αντάλλαξαν με τον Όλιβερ ένα επιφυλακτικό βλέμμα χαράς.

Βρίσκονταν μέσα.

Ακριβώς δίπλα στο Δε Μπανκ βρισκόταν ένα πολύ διαφορετικό είδος νάιτ κλαμπ του Μανχάταν. Ήταν το είδος του νάιτ κλαμπ που γεννιέται μόνο μία φορά κάθε δεκαετία – σε μια φάση της κοινωνίας όπου οι θεοί της δημοσιότητας, της μόδας και των διάσημων προσωπικοτήτων συγκλίνουν στη δημιουργία ενός μοναδικού θεαματικού περιβάλλοντος. Ακολουθώντας τη σεβαστή παράδοση του Στούντιο 54 –μέσα της δεκαετίας του '70–, του Παλάντιουμ –τέλη της δεκαετίας του '80– και του Μούμπα –αρχές της δεκαετίας του '90–, το Μπλοκ 122 είχε εισαγάγει ένα εικονικό βασίλειο που προσδιόριζε ένα κίνημα, έναν τρόπο ζωής, μια γενιά. Μια σαν πολύχρωμο κοκτέιλ πελατεία από τους πιο όμορφους, ζηλευτούς, διαβόητους και πανίσχυρους κατοίκους της πόλης, το είχε βαφτίσει ως το δικό τους μέρος –το φυσικό τους περιβάλλον, το στέκι τους– και καθώς βρισκόμαστε στον εικοστό πρώτο αιώνα, στην εποχή της απόλυτης αποκλειστικότητας, πλήρωναν επιπλέον αστρονομικά ποσά για να αποκτήσουν την ιδιότητα του μέλους. *Οτιδήποτε* για να κρατήσουν μακριά τους πολλούς. Και μέσα σ' αυτό το ευλογημένο άδυτο, στο πιο πολυπόθητο τραπέζι, περιτριγυρισμένη από μίαν αστραφτερή συλλογή από νεαρά μοντέλα, κινηματογραφικούς αστέρες που μόλις είχαν περάσει την εφη-

βεία και τους γιους και τις κόρες των πιο σημαντικών ονομάτων, καθόταν το πιο υπέροχο κορίτσι στην ιστορία της πόλης της Νέας Υόρκης: η Μαντλέιν «Μίμι» Φορς. Μια πάρα πολύ προχωρημένη για την ηλικία της δεκαεξάρα, με μια δόση μπότοξ ανάμεσα στα μάτια να το επιβεβαιώνει.

Η Μίμι ήταν η προσωποποίηση της δημοτικότητας. Είχε την ωραία εμφάνιση και το μαύρισμα του επιτυχημένου κοριτσιού, άκρα γυμνασμένα απ' το πιλάτες και τη στάση της Βασίλισσας Μέλισσας – ξεπερνούσε όμως το στερεότυπο, ενώ υλοποιούσε τη βασική του ουσία. Είχε μέση δαχτυλίδι και φορούσε παπούτσια νούμερο σαράντα ένα. Έτρωγε κάθε μέρα τζανκ φουντ και δεν έβαζε γραμμάριο. Έπεφτε για ύπνο εντελώς βαμμένη και ξυπνούσε με μια καθαρή, άψογη επιδερμίδα, ακριβώς όπως και η συνειδησή της.

Η Μίμι πήγαινε στο Μπλοκ 122 κάθε βράδυ και η Παρασκευή δεν αποτελούσε εξαίρεση. Μαζί με την Μπλις Λουγουέλιν, μια ψηλή Τεξανή με μακριά άκρα που είχε πρόσφατα μεταφερθεί στο Ντατσέσν, είχαν περάσει το απόγευμα κάνοντας προετοιμασίες για το βραδινό ξεφάντωμα. Για την ακρίβεια, η Μπλις είχε περάσει το απόγευμα καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού βγάζοντας επιδοκιμαστικά επιφωνήματα όση ώρα η Μίμι δοκίμαζε όλα τα ρούχα της γκαρνταρόμπας της. Είχαν καταλήξει σ' ένα σέξι-αλλά-με-ένα-ήσυχο-μποέμικο-στιλ-φανελάκι-με-τιράντες-που-πέφτουν-απ' -τον-ώμο-ακριβώς-όπως-τα-Marni, μια μικροσκοπική τζιν φούστα Earnest Sewn και την αστραφτερή κασμιρένια εσάρπα Rick Owens. Της Μίμι της άρεσε να έχει γύρω της μian αυλή και στην Μπλις είχε βρει την κατάλληλη συνοδό. Έκανε παρέα με την Μπλις μόνο και μόνο επειδή της το είχε ζητήσει ο πατέρας της, καθώς ο γερουσιαστής Λουγουέλιν ήταν ένας σημαντι-

κός συνάδελφος. Στην αρχή η Μίμι είχε εκνευριστεί απ' την εντολή του, άλλαξε όμως γνώμη όταν συνειδητοποίησε πως το ελκυστικό παρουσιαστικό της Μπλις, που θύμιζε πουλάρι, συμπλήρωνε και υπογράμμιζε τη δική της αιθέρια ομορφιά. Η Μίμι αγαπούσε όσο τίποτε άλλο ένα κατάλληλο σκηνικό. Ξαπλωμένη στα φουσκωτά μαξιλάρια, κοίταξε επιδοκιμαστικά την Μπλις.

«Στην υγεία μας», είπε η Μπλις, τσουγκρίζοντας το ποτήρι της με της Μίμι, σαν να είχε διαβάσει το μυαλό της.

«Σ' εμάς», τόνισε εκείνη, τελειώνοντας το φωτεινό πορφυρό κοκτέιλ της. Ήταν το πέμπτο αυτής της βραδιάς κι ένιωθε ακόμη το ίδιο νηφάλια όπως όταν είχε παραγγείλει το πρώτο. Ήταν καταθλιπτικό το πόσο περισσότερο χρειαζόταν να πει για να μεθύσει τώρα πια. Σχεδόν σαν το αλκοόλ να μην είχε καμία επίδραση στην κυκλοφορία του αίματός της. Η Επιτροπή της το είχε πει ότι θα συνέβαινε – απλώς τότε είχε αρνηθεί να το πιστέψει. Ειδικά καθώς δεν μπορούσε να επωφελείται απ' το άλλο, το πιο ισχυρό εναλλακτικό όσο συχνά θα ήθελε. Η Επιτροπή είχε πάρα πολλούς κανόνες. Σ' αυτή τη φάση, ουσιαστικά έλεγχαν τη ζωή της. Έκανε ανυπόμονα νόημα στη σερβιτόρα να φέρει άλλον ένα γύρο, χτυπώντας τα δάχτυλά της τόσο δυνατά που σχεδόν έτριξε το γυάλινο χαμηλό τραπέζι μπροστά της.

Τι νόημα είχε να βγαίνει κανείς στη Νέα Υόρκη αν δεν μπορούσε να νιώσει ούτε καν λίγη ζαλάδα; Άπλωσε τα πόδια της και τα ανέβασε νωχελικά στον καναπέ, ακουμπώντας τα στα γόνατα του δίδυμου αδελφού της. Ο συνοδός της, ένας δεκαεννιάχρονος κληρονόμος μιας φαρμακευτικής περιουσίας και επενδυτής στο νάιτ κλαμπ, έκανε πως δεν το πρόσεξε. Ωστόσο, δεν ήταν εύκολο να καταλάβει κανείς αν είχε τις αι-

σθήσεις του, καθώς εκείνη τη στιγμή είχε γείρει στον ώμο της Μίμι και σάλια έτρεχαν απ' το στόμα του.

«Σταμάτα», είπε κοφτά ο Μπένζαμιν Φορς, σπρώχνοντάς την απότομα. Και οι δυο τους είχαν τα ίδια ανοιχτόχρωμα, πλατινέ ξανθά μαλλιά, το ίδιο κρεμώδες, διάφανο δέρμα, τα ίδια πράσινα μάτια με τα βαριά βλέφαρα και τα ίδια μακριά, λεπτά άκρα. Η ιδιοσυγκρασία τους όμως δε θα μπορούσε να είναι πιο διαφορετική. Η Μίμι ήταν φλύαρη και παιχνιδιάρη, ενώ ο Μπένζαμιν – που ως παιδί είχε το παρατσούκλι Μπλάκ-τζακ, λόγω του πείσματός του, και το οποίο είχε κόψει σε Τζακ στην εφηβεία– ήταν λιγομίλητος και παρατηρητικός.

Η Μίμι και ο Τζακ ήταν τα μοναδικά παιδιά του Τσαρλς Φορς, του εξηντάχρονου, γκριζομάλλη μεγιστάνα των Μέσων, κατόχου ενός ανερχόμενου τηλεοπτικού δικτύου, ενός ιδιωτικού ειδησεογραφικού καναλιού, μιας δημοφιλούς εφημερίδας ταμπλόιντ, αρκετών ραδιοσταθμών και μιας επιτυχημένης εκδοτικής αυτοκρατορίας που έβγαζε κέρδη απ' τις αυτοβιογραφίες των αστέρων της Γουόρντ Ρέστλινγκ Φεντερέισον. Η σύζυγός του, πρώην Τρίνιτι Μπάρντεν, ήταν πρύτανης των κοινωνικών κύκλων της Νέας Υόρκης και προήδρευε στις πιο έγκυρες φιλανθρωπικές οργανώσεις. Ήταν βασικό μέλος στο ίδρυμα της Επιτροπής, στην οποία ο Τζακ και η Μίμι ήταν μέλη της επιτροπής των Νέων. Οι Φορς ζούσαν σε μια απ' τις πιο πολυπόθητες διευθύνσεις της πόλης, σ' ένα πολυτελές, υπέροχα επιπλωμένο εντυπωσιακό οίκημα που κάλυπτε ολόκληρο το τετράγωνο απέναντι απ' το Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης.

«Ω, έλα τώρα», κατσούφιασε η Μίμι, ακουμπώντας ξανά τα πόδια της στον αδελφό της. «Πρέπει να τεντώσω τα πόδια μου. Με πονάνε τόσο πολύ. Πιάσε», απαίτησε, αδράχνοντας

μια μυώδη γάμπα και ζητώντας του να νιώσει την ένταση των μυών από κάτω. Οι ασκήσεις του στριπ κάρντιο ήταν παλούκι για τις αρθρώσεις.

Ο Τζακ συνοφρυώθηκε. «Σου είπα κόφτο», μουρμούρισε με τη σοβαρή του φωνή και η Μίμι μάζεψε στη στιγμή τα μαυρισμένα της πόδια, διπλώνοντάς τα κάτω απ' τον πισινό της και επιτρέποντας στις σόλες απ' τα δεκάποντα πέδιλα Αλαΐα που φορούσε να γδάρουν τον λευκό σουέτ καναπέ, αφήνοντας βρόμικες γρατσουνιές στα αψεγάδιαστα μαξιλάρια.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» ρώτησε η Μίμι. Ο αδελφός της είχε εμφανιστεί, κακοδιάθετος, μόλις πριν από ένα λεπτό. «Διψάς;» τον κορόιδεψε. Τώρα τελευταία ο αδελφός της φερόταν πολύ σπαστικά. Σπάνια συμμετείχε στις συγκεντρώσεις της Επιτροπής πια, κάτι που θα τρέλαινε τους γονείς τους αν το ανακάλυπταν ποτέ. Δεν έβγαινε ραντεβού με καμία κοπέλα· έδειχνε αδύναμος και εξαντλημένος και ήταν αναμφισβήτητα ιδιόρρυθμος. Η Μίμι αναρωτιόταν πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε πιει.

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους και σηκώθηκε. «Βγαίνω να πάρω λίγο αέρα».

«Καλή ιδέα», πετάχτηκε η Μπλις και σηκώθηκε βιαστικά. «Θέλω ένα τσιγάρο», εξήγησε απολογητικά, κουνώντας ένα πακέτο τσιγάρων μπροστά στο πρόσωπο της Μίμι.

«Κι εγώ», είπε η Άγκι Καροντόλετ, ένα άλλο κορίτσι απ' το Ντατσέσν. Ήταν μέλος της αυλής της Μίμι και είχε την ίδια ακριβώς εμφάνιση με την αρχηγό τους, μέχρι και τις ανταύγειες των 500 δολαρίων και τη βλοσυρή έκφραση.

«Δε χρειάζεστε την άδειά μου», απάντησε βαριεστημένα η Μίμι, αν και ίσχυε το αντίθετο. Δεν έφευγε απλά κάποιος μακριά από τη Μίμι – αποβαλλόταν.

Η Άγκι μειδίασε και η Μπλις χαμογέλασε νευρικά. Και οι δύο ακολούθησαν τον Τζακ στο πίσω μέρος του κλαμπ.

Η Μίμι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της. Ποτέ δεν έμπαινε στον κόπο να ακολουθεί τους κανόνες και άναβε το τσιγάρο της όπου και όποτε της ερχόταν – κάποτε μια φυλλάδα είχε δημοσιεύσει χαιρέκακα το πενταψήφιο νούμερο των προστίμων που της είχαν επιβληθεί για κάπνισμα. Παρακολουθούσε τους τρεις τους να εξαφανίζονται ανάμεσα στα σώματα που χόρευαν στριμωγμένα γύρω απ' την πίστα, κάτω απ' τους προκλητικούς στίχους των ραπ τραγουδιών.

«Βαρέθηκα», κλαψούρισε, δίνοντας επιτέλους προσοχή στον τύπο που είχε μείνει στο πλευρό της σχεδόν ολόκληρη τη νύχτα. Έβγαιναν μόλις δύο εβδομάδες, μία αιωνιότητα για τα χρονοδιαγράμματα της Μίμι. «Κάνε κάτι».

«Τι έχεις υπόψη σου;» μουρμούρισε ζαβλακωμένα, γλείφοντας το αυτί της.

«Μμμμ», γέλασε, βάζοντας το χέρι της κάτω απ' το πιγούνι του και νιώθοντας το σφυγμό στις φλέβες του. Δελεαστικό. Ίσως όμως αργότερα, όχι εδώ, τουλάχιστον όχι δημόσια. Ειδικά αφού είχε πάρει τη δόση της απ' αυτόν εχθές... και ήταν ενάντια στους κανόνες... Δεν πρέπει να γίνεται κατάχρηση στους υποτακτικούς, μπλα, μπλα, μπλα. Χρειάζονται τουλάχιστον σαράντα οκτώ ώρες ανάκαμψης... Αλλά, ω, μύριζε υπέροχα... ένα ίχνος άφτερ σείβ Armani... και από κάτω... μεστό και ζωτικό... κι αν μπορούσε να πάρει μόνο μια γεύση... μια μικρή... δαγκωνιά... αλλά η Επιτροπή συνεδρίαζε από κάτω, ακριβώς κάτω απ' το Μπλοκ 122. Μπορεί να υπήρχαν αρκετοί Επιτηρητές εδώ, αυτή τη στιγμή... να παρακολουθούν. Μπορεί να την έπιαναν. Θα την έπιαναν όμως; Στο δωμάτιο των VIP επικρατούσε σκοτάδι... Ποιος απ' αυτό το

πλήθος των απορροφημένων απ' τον εαυτό του ναρκισσιστών θα το παρατηρούσε;

Θα το μάθαιναν όμως. Κάποιος θα τους το έλεγε. Ήταν μυστήριο το πώς μάθαιναν τόσα για σένα – σχεδόν σαν να ήταν πάντα εκεί, να βλέπουν, μέσα στο κεφάλι σου. Λοιπόν, ίσως την επόμενη φορά. Θα τον άφηνε να ανακτήσει τις δυνάμεις του απ' την προηγούμενη νύχτα. Ανακάτεψε τα μαλλιά του. Ήταν τόσο χαριτωμένος – όμορφος και ευάλωτος, ακριβώς όπως της άρεσαν. Προς το παρόν, όμως, εντελώς άχρηστος. «Με συγχωρείς μια στιγμή», του είπε.

Η Μίμι σηκώθηκε τόσο γρήγορα απ' το κάθισμά της που η σερβιτόρα, που έφερνε ένα δίσκο με μαρτίνι με λίτσι στο τραπέζι της, έμεινε να κοιτάζει έκπληκτη. Το πλήθος γύρω απ' τον καναπέ ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Θα ορκίζονταν πως πριν από ένα δευτερόλεπτο ήταν καθισμένη. Μετά, σαν μέσα από μian αστραπή, βρέθηκε στη μέση της αίθουσας, χορεύοντας μ' ένα άλλο αγόρι – γιατί για τη Μίμι υπήρχε πάντα κάποιο άλλο αγόρι, και μετά άλλο ένα κι άλλο ένα, το καθένα πολύ χαρούμενο που χόρευε μαζί της – και έμοιαζε σαν να χόρευε για ώρες – τα πόδια της μόλις που άγγιζαν το πάτωμα – ένας ιλιγγιώδης, ξανθός ανεμοστρόβιλος με παπούτσια αξίας οκτακοσίων δολαρίων.

Όταν επέστρεψε στο τραπέζι, με το πρόσωπό της να λάμπει από ένα απόκοσμο φως (ή απλά το αποτέλεσμα του ακριβού μακιγιάζ της), την ομορφιά της σχεδόν επώδυνα για να την αντέξει κανείς – βρήκε το συνοδό της κοιμισμένο, σωριασμένο στην άκρη του τραπεζιού. Απογοήτευση.

Η Μίμι έπιασε το κινητό της. Μόλις είχε συνειδητοποιήσει πως η Μπλις δεν είχε επιστρέψει ποτέ από εκείνο το διάλειμμα για τσιγάρο.

 εν ταίριαζε πουθενά. Δεν ήξερε το γιατί. Υπήρξε ποτέ οτιδήποτε πιο γελοίο από μια κοινωνιοφοβική μαζορέτα; Υποτίθεται πως τα κορίτσια του είδους της δε θα έχουν προβλήματα. Υποτίθεται πως θα είναι τέλεια. Όμως η Μπλις Λουγουέλιν δεν ένιωθε πολύ τέλεια. Ένιωθε παράξενη και εκτός τόπου. Έβλεπε την υποτιθέμενη καλύτερη φίλη της, τη Μίμι Φορς, να τσιγκλάει τον αδελφό της και να αγνοεί το συνοδό της. Ένα σχεδόν κλασικό βράδυ μαζί με τους διδυμους Φορς –οι δυο τους να τσακώνονται τη μια στιγμή ή να είναι τρομακτικά στοργικοί την επόμενη– ειδικά όταν έκαναν εκείνο το πράγμα και κοίταζαν απλώς ο ένας τον άλλο στα μάτια και ήσουν σίγουρη πως μιλούσαν χωρίς λόγια. Η Μπλις απέφευγε το βλέμμα της Μίμι και προσπαθούσε να εστιάσει την προσοχή της στα ανέκδοτα που της έλεγε ο ηθοποιός που καθόταν δεξιά της, τίποτε όμως σ' αυτή τη βραδιά –ούτε καν το γεγονός πως τους είχαν δώσει το καλύτερο τραπέζι του μαγαζιού ή πως το μοντέλο του Calvin Klein στα αριστερά της είχε ζητήσει το τηλέφωνό της– δεν την έκανε να νιώθει λιγότερο δυστυχισμένη.

Κάπως έτσι ένιωθε και στο Χιούστον. Πως κατά κάποιον τρόπο δε βρισκόταν καθόλου εκεί. Στο Τέξας, όμως, ήταν πιο εύκολο να κρυφτεί. Στο Τέξας είχε μακριά σγουρά μαλλιά και

το καλύτερο ανάποδο χτύπημα στην ομάδα. Όλοι τη γνώριζαν από τότε που φορούσε ακόμη πάνες και ήταν πάντα το πιο όμορφο κορίτσι της τάξης. Τότε όμως ο μπαμπάς, που είχε μεγαλώσει στη Νέα Υόρκη, τους έφερε πίσω στην πόλη για να διεκδικήσει μια κενή θέση στη Γερουσία, την οποία κέρδισε με ευκολία στις εκλογές. Προτού προλάβει να διαμαρτυρηθεί, ζούσε στο Άπερ Ιστ Σάιτ και είχε γραφτεί στο σχολείο Ντατσέσν.

Φυσικά, το Μανχάταν δεν είχε καμία σχέση με το Χιούστον και τα μακριά κατσαρά μαλλιά και τα ανάποδα χτυπήματα δε σήμαιναν τίποτε για κανέναν στο καινούργιο της σχολείο, το οποίο δεν είχε καν ποδοσφαιρική ομάδα και πολύ περισσότερο μαζορέτες με κοντές φουσιτίτσες. Απ' την άλλη όμως δεν περίμενε να δείχνει τόσο χωριάτισσα. Εξάλλου, μπορούσε να βρει το δρόμο της μέσα σ' ένα κατάστημα Neiman Marcus! Είχε τα ίδια True Religion τζιν και James Perse μπλουζάκια όπως όλοι οι άλλοι. Πώς τα είχε καταφέρει όμως και την πρώτη μέρα εμφανίστηκε μ' ένα παστέλ πουλόβερ Ralph Lauren και μια σκοτσέζικη φούστα Anna Sui (σε μια προσπάθεια να μοιάζει περισσότερο με τα κορίτσια που εικονίζονταν στο φυλλάδιο του σχολείου), με μια κραυγαλέα λευκή δερμάτινη τσάντα Chanel κρεμασμένη με χρυσή αλυσίδα απ' τον ώμο της, για να ανακαλύψει πως οι συμμαθήτριάς της φορούσαν ξεχειλωμένα πουλόβερ και φθαρμένα κοτλέ παντελόνια. Κανείς δε φορούσε παστέλ στο Μανχάταν ούτε κρεμούσε μια λευκή Chanel (τουλάχιστον το φθινόπωρο). Ακόμη κι εκείνη η εκκεντρική γκοθού –η Σκάιλερ Βαν Άλεν– είχε κάτι το σικάτο που η Μπλις δεν ήξερε πώς να το πετύχει.

Η Μπλις γνώριζε τα Jimmy, τα Manolo, τα Stella. Είχε με-

λετήσει το ντύσιμο της Μίσα Μπάρτον. Υπήρχε όμως κάτι στον τρόπο που συνδύαζαν τα ρούχα τους τα κορίτσια της Νέας Υόρκης, που την έκανε να μοιάζει σαν κάποια κολλημένη με τη μόδα που δεν είχε ξεφυλλίσει ποτέ της περιοδικό. Μετά ήταν το τεράστιο θέμα της προφοράς της – κανείς δεν την καταλάβαινε στην αρχή και όταν είπε «όλ' σας» ή «καλόοοο», τη μιμήθηκαν, καθόλου ευγενικά όμως.

Προς στιγμή, φάνηκε πως θα ζούσε την υπόλοιπη ακαδημαϊκή ζωή της σαν μια περιθωριοποιημένη κοινωνικά απόβλητη, με την απόρριψη των συμμαθητών της, ενώ θα έπρεπε να είναι ένα απ' τα πιο δημοφιλή κορίτσια. Έτσι ήταν, ώσπου άνοιξαν τα σύννεφα – με μιαν αστραπή– και έγινε το θαύμα: η θρυλική Μίμι Φορς την πήρε κυριολεκτικά απ' το χέρι. Η Μίμι ήταν τριτοετής, ένα χρόνο μεγαλύτερη. Η ίδια και ο αδελφός της, ο Τζακ, ήταν στο Ντατσέσν το αντίστοιχο της Ατζελίνα Τζολί και του Μπραντ Πιτ, ένα ζευγάρι που δε θα έπρεπε να είναι μαζί, ωστόσο ήταν ζευγάρι – και κυριαρχούσαν στο σχολείο. Η Μίμι ήταν υπεύθυνη Προσανατολισμού για τους νέους μαθητές και είχε ρίξει μια ματιά στην Μπλις –το παστέλ πουλόβερ, τα γυαλιστερά μποτίνια, την άκομψη σκοτσέζικη φούστα, την καπιτονέ τσάντα Chanel– και είχε πει, «Υπέροχο αυτό το σύνολο. Είναι τόσο χάλια, που είναι μια χαρά».

Κι αυτό ήταν.

Εαφνικά η Μπλις μπήκε στην ομάδα των Δημοφιλών, η οποία αποδείχτηκε πως ήταν η ίδια όπως και στο Χιούστον –αθλητικά αγόρια (μόνο που έπαιζαν λακρός και έκαναν λεμβοδρομίες αντί για ποδόσφαιρο), όμορφα κορίτσια που έμοιαζαν μεταξύ τους (ήταν όμως στην ομάδα των προκαταρκτικών συζητήσεων και είχαν στόχο τα πρωτοκλασάτα

πανεπιστήμια των ΗΠΑ) – με τον ίδιο άγραφο κώδικα για να κρατούν έξω τους νεοφερμένους. Η Μπλις γνώριζε πως ήταν μόνο χάρη στην ευμένεια της Μίμι που κατάφερε να εισχωρήσει στα ιερά εδάφη τους.

Δεν ήταν όμως η κοινωνική ιεραρχία του σχολείου που ενοχλούσε την Μπλις. Δεν ήταν καν τα σιδερωμένα της μαλλιά (κάτι που δε θα άφηνε ποτέ ξανά την κομμώτρια της Μίμι να δοκιμάσει – επειδή ένιωθε πως κάτι δεν πήγαινε καλά χωρίς τις μπούκλες της), ήταν το γεγονός πως μερικές φορές αισθανόταν πως δεν ήξερε ποια ήταν τώρα πια. Από τη στιγμή που είχε φτάσει στη Νέα Υόρκη. Μπορεί να περπατούσε δίπλα σ' ένα κτίριο ή σ' εκείνο το παλιό πάρκο δίπλα στο ποτάμι και την κατέκλυζε μια αίσθηση οικείου, αλλά πολύ πιο έντονη –σαν να ήταν εγγεγραμμένη στην πρωταρχική της μνήμη– κι ανακάλυπτε πως έτρεμε. Όταν είχε μπει για πρώτη φορά στο διαμέρισμά τους στην Ανατολική Εβδομηκοστή Έβδομη Οδό είχε σκεφτεί «είμαι στο σπίτι», και δεν ήταν επειδή είχε μπει στο σπίτι... ήταν η αίσθηση μέσα στο μεδούλι της πως είχε βρεθεί ξανά εκεί, πως είχε περάσει ξανά το ίδιο κατώφλι, πως είχε χορέψει στο μαρμάρινο πάτωμα κάποια στιγμή στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν. «Παλιά υπήρχε τζάκι εδώ», σκέφτηκε όταν είδε το δωμάτιό της. Και, φυσικά, όταν το ανέφερε στον υπάλληλο του μεσιτικού γραφείου, της είπε πως υπήρχε τζάκι το 1819, αλλά το είχαν χτίσει για λόγους ασφαλείας. «Επειδή κάποιος πέθανε εκεί».

Το χειρότερο όμως ήταν οι εφιάλτες. Εφιάλτες που την έκαναν να ξυπνά απ' τα ουρλιαχτά της. Εφιάλτες ότι τρέχει, εφιάλτες ότι κάποιος την κρατά –σαν να ήταν εκτός ελέγχου– και ξυπνούσε, τρέμοντας και παγωμένη, με τα σεντόνια μούσκεμα απ' τον ιδρώτα της. Οι γονείς της την καθησύχαζαν

πως όλα αυτά ήταν φυσιολογικά. Σαν να ήταν φυσιολογικό για ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι να ξυπνά ουρλιάζοντας τόσο δυνατά που ξεραινόταν ο λαιμός της και πνιγόταν με το ίδιο της το σάλιο.

Τώρα, όμως, στο Μπλοκ 122, ο Τζακ Φορς είχε σηκωθεί όρθιος και το ίδιο είχε κάνει και η Μπλις – ζητώντας την άδεια της Μίμι για να αποχωρήσει. Είχε σηκωθεί ενστικτωδώς, μόνο και μόνο για να κινηθεί, μόνο και μόνο για να κάνει κάτι διαφορετικό απ' το να είναι απλώς θεατής του σόου της Μίμι: όταν όμως είπε ότι χρειαζόταν ένα τσιγάρο ανακάλυψε πως αυτό ίσχυε πραγματικά. Η Άγκι Καροντόλετ, μία απ' τους κλώνους της Μίμι, ελισσόταν ήδη ανάμεσα στο πλήθος. Η Μπλις έχασε τον Τζακ μέσα στον κόσμο στα μισά της διαδρομής και έδειξε τη σφραγίδα στον δεξί της καρπό στο φύλακα, που ήταν υποχρεωμένος ν' αφήνει τους θαμώνες να μπαινοβγαίνουν λόγω των δρακόντειων νόμων κατά του καπνίσματος στην πόλη της Νέας Υόρκης. Η Μπλις βρήκε ειρωνικό το γεγονός πως οι Νεοϋορκέζοι θεωρούσαν τον εαυτό τους τόσο κοσμοπολίτη – όταν στο Χιούστον μπορούσες να καπνίζεις παντού, ακόμη και μέσα σ' ένα κομμωτήριο την ώρα που σου στέγγωναν τα μαλλιά· στο Μανχάταν, όμως, οι καπνιστές ήταν πεταμένοι στο περιθώριο και αφημένοι στο έλεος των στοιχείων της φύσης.

Έσπρωξε την πίσω πόρτα για να την ανοίξει και βρέθηκε σ' ένα σοκάκι, μια μικρή σκοτεινή γωνιά ανάμεσα σε δύο κτίρια. Το δρομάκι ενδιάμεσα στο Μπλοκ 122 και το Δε Μπανκ ήταν ένα τρυβλίο συγκρουόμενων πολιτισμικών πεποιθήσεων – απ' τη μία πλευρά, στολισμένοι χίπστερς με στενά ρούχα ευρωπαϊκών οίκων, που τίναζαν τα τεχνητά ξανοιγμένα μαλλιά τους πάνω από σακάκια με σχέδια ζέβρας· απ' την άλ-

λη, μια ακανόνιστη ομάδα από χαμένα παιδιά με κουρελιασμένα και τρυπημένα ρούχα— όμως ανάμεσα στις δύο ομάδες υπήρχε μια αμήχανη ανακωχή, μια αόρατη γραμμή που κανείς δε διέσχιζε ποτέ. Εξάλλου, όλοι εδώ ήταν καπνιστές. Είδε την Άγκι να στηρίζεται στον τοίχο, μιλώντας με μερικά μοντέλα.

Η Μπλις έφαξε τα τσιγάρα της στο Marc Jacobs πανωφόρι με κουκούλα που φορούσε (δανεικό απ' τη Μίμι, μέρος της αναμόρφωσης) και έβγαλε ένα. Το έφερε στα χείλη της, αναζητώντας τα σπίρτα.

Ένα χέρι απλώθηκε απ' το σκοτάδι, προσφέροντάς της μια μικρή φλόγα. Απ' την άλλη πλευρά του σοκακιού. Η πρώτη φορά που κάποιος είχε αψηφήσει το ορόσημο.

«Ευχαριστώ», είπε η Μπλις, γέρνοντας μπροστά και ρουφώντας, με το τσιγάρο να λάμπει κατακόκκινο στην άκρη του. Σήκωσε το βλέμμα της, φύσηξε και μέσα απ' τον καπνό αναγνώρισε τον τύπο που της πρόσφερε τη φωτιά του. Ο Ντίλαν Γουόρντ. Ένας μεταφερμένος—όπως ακριβώς και η ίδια—στη δεύτερη τάξη από κάποιο άλλο σχολείο της πόλης. Ένας από τους αταίριαστους σ' αυτό το σαν-από-το-Στέπφροντ* σχολείο τους, όπου όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους από το νηπιαγωγείο και τα μαθήματα χορών σαλονιού. Ο Ντίλαν έδειχνε όμορφος κι επικίνδυνος με το συνηθισμένο του φθαρμένο μαύρο δερμάτινο σακάκι μοτοσικλετιστή, πάνω από βρόμικο μπλουζάκι και λεκιασμένο τζιν. Κυκλοφορούσαν φήμες πως τον είχαν αποβάλει από μια σειρά ιδιωτικά σχολεία. Τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι. Έκλεισε με μια κίνηση

---

* Αναφορά στην ταινία *The Stepford Wives*, η δράση της οποίας κινείται στην πόλη Στέπφροντ, μια πόλη που κρύβει ένα μεγάλο και σκοτεινό μυστικό. (Σ.τ.Μ.)

το Ζίρρο του και η Μπλις παρατήρησε το ντροπαλό του χαμόγελο. Υπήρχε κάτι επάνω του – κάτι θλιμμένο και ταραγμένο και γοητευτικό... Φανέρωνε αυτό ακριβώς που αισθανόταν και η ίδια: ήρθε και στάθηκε δίπλα της.

«Γεια», της είπε.

«Είμαι η Μπλις», του είπε.

«Φυσικά και είσαι». Κούνησε το κεφάλι του.

Ανάμεσα στις πιο εκλεκτές οικογένειες της Νέας Υόρκης κρύβεται μια μουσική κοινότητα ισχυρών και πλούσιων Αμερικανών· είναι οι Γαλαζοαίματοι, μια αρχαία ομάδα βαμπίρ. Η Σκάιλερ Βαν Άλεν δεν ταίριαζε ποτέ στο Νταϊσέσον, το φημισμένο ιδιωτικό σχολείο της πόλης. Προτιμά τα φαρδιά, παλιομοδίτικα ρούχα αντί για τα Prada και τα μαργαριτάρια που φορούν οι συμμαθήτριάς της, και ζει με τη γιαγιά της σ' ένα ερειπωμένο μέγαρο. Η Σκάιλερ είναι μοναχική... και ευτυχισμένη απ' τη ζωή της.

Όταν όμως κλείνει τα δεκαπέντε, η ζωή της αλλάζει δραματικά. Ανακαλύπτει ένα μωσαϊκό από γαλάζιες φλέβες στα χέρια της και λιμπίζεται το ωμό κρέας, ενώ ο Τζακ Φορς, το πιο δημοφιλές αγόρι του σχολείου, αρχίζει ξαφνικά να ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Η Σκάιλερ θέλει να ανακαλύψει τα μουσικά που κρύβουν οι Γαλαζοαίματοι. Μήπως όμως βρίσκεται σε κίνδυνο;

Εμποτισμένο απ' την παράδοση των βαμπίρ και με φόντο το λαμπερό σκηνικό της Νέας Υόρκης, οι Γαλαζοαίματοι θα γίνουν το νέο φείτς της νεολαίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-011-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 08846

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ